

Už nikdy nechci podvádět!

Kateřina Sitařová

Ahoj děti, jsem moc ráda, že vás zase vidím a dneska bych vám chtěla vyprávět jeden příběh, která se stala mně a díky které jsem se mohla něco naučit o podvádění....

Chodila jsem do šesté třídy. Měla jsem jednu paní učitelku, která vypadala, skoro jakoby vystoupila z pohádky nebo filmu. Byla malá, hubená, šedé kudrnaté vlasy nosila vyčesané do drdolu, oblékala si dlouhé sukně a staromódní halenky a celé vzezření korunovaly pronikavé oči za silnými skly kulatých brýlí. Byla děsně přísná. Jmenovala se Burianová a učila nás přírodopis.

Mně tenkrát učení šlo tak nějak samo a když jsem náhodou něco neuměla a hrozilo, že budeme psát písemku, měla jsem skvěle propracovanou fintu. No fintu, ono to vlastně bylo podvádění. Potřebné vědomosti jsem si napsala na ruku a při písemce jsem si pak podpírala čelo onou popsanou rukou, což vypadalo, jako že usilovně přemýšlím. Pak už stačilo jen zašilhat... a bylo to!

Celkem to fungovalo až do jednoho dne. O přestávce před přírodopisem začala jít třídou divná zvěst. Že se bude psát písemka! Nikdy jsem nepochopila, odkud se takové zvěsti berou, paní učitelka by to neprozradila ani na mučednickém kůlu. Ale faktem je, že většinou měli zpravodajští agenti pravdu. Mrkla jsem do sešitu, co jsme to v minulých hodinách probírali – hm, ptáci, stěhovaví, nestěhovaví... byly toho snad tři stránky. Nějaké brkoslávky se učit, to se mi tak chce. Popadla jsem propisku a už jsem psala. Bylo jich tolik, že mi jedna ruka nestačila, tak honem, ještě něco na druhou ruku... uf, to bylo o fous, zvoní a paní učitelka Burianová už je tady.

Po obvyklém pozdravu pronesla: „Kateřino, pojď sem.“ !Có? Proč jako, co se děje?“ honilo se mi hlavou. „Než si napíšeme písemku, umyješ si ruce!“ Podávala mi mýdlo a kartáček. Táák, prasklo to! V tu chvíli mi došlo, že zrovna tahle třída má dveře vzadu, u poslední lavice, takže jsem si vůbec nevšimla, že paní učitelka už přichází. Zato ona si moc dobře všimla mého pilného psaní po ruku.

Co vám budu povídat, pět minut jsem si před očima celé třídy a pod bedlivým dozorem paní učitelky u umyvadla drhla kartáčkem ruce, až jsem je měla celé červené a nezůstala na nich ani po „vědomostech“ ani čárečka. Myslím, že jsem byla červená až za ušima. To byla ostuda! Pak paní učitelka rozdala papíry na písemku a při ní si stoupla těsně za mně. V hlavě se mi honilo všechno možné, jen ne ti nešťastní brkoslávci a v celé písemce jsem se zmožila akorát na vrabce a sýkoru koňadru. Paní učitelka ohodnotila můj výkon velkou červenou pětkou.

Možná si řeknete, to je toho, jedna pětka, jenže mně tenhle malý podvůdek už pronásledoval až do konce školního roku. Když byly zanedlouho třídní schůzky, paní učitelka nezapomněla všechno požalovat mojí mamince a ta z toho byla moc smutná a mně trest neminul. Taky si na mně paní učitelka od té doby dávala obzvlášť pozor a byla ještě přísnější, no a když jsem konečně dostala vysvědčení, mezi jedničkami se šklebila dvojka z přírodopisu. U nás doma se dávala odměna jen za vysvědčení se samými jedničkami a tudíž bylo jasné, že já tentokrát žádnou nedostanu.

A tak jsem se rozhodla, že už nikdy podvádět nechci. Nejen že tím člověk víc ztratí než získá, ale ještě zklame své rodiče a taky Pána Ježíše. Může zdát, že opisovat je přece taková maličkost, ale Pán Ježíš se na to dívá jinak. U něj není malý nebo velký podvod. Bible říká: „Kdo je věrný v nejmenším, je věrný i ve velkém a kdo je nepoctivý v nejmenším, je nepoctivý i ve velkém.“ Právě na maličkostech se můžeme učit být čestní a poctiví vždycky. A já věřím, že se vám to bude dařit a nebudete se muset o špatnosti podvádění poučit tak jako já.